

padě protokoluje ohledně všech nároků ve smyslu §§ 443, 444 a 445 c. ř. s. Napadeným usnesením není, jak dále tvrdí dovolací rekurs, porušen předpis § 452 c. ř. s., dle něhož se rozsudek u přítomnosti obou stran vyhlášený stranám nedoručuje, poněvadž toto zákonné ustanovení nemá na mysli jednání o kumulovaných nárocích. Poukaz dovolacího rekursu na druhý odstavec § 453 c. ř. s., který nařizuje, že právní věc má býti projednávána a rozhodnuta podle předpisů o řízení ve věcech nepatrných, když se za sporu sníží zažalovaný peníz na hranici, v § 448 c. ř. s. uvedenou, neb pod tuto hranici, jest pro otázku přípustnosti kumulace bezvýznamným, jelikož šem 26 novely o úlevě soudů k § 453 c. ř. s. byl připojen naduvedený odstavec jen vzhledem k ustanovení prvního odstavce, který jedná o zvýšení ceny sporného předmětu nad hranici bagatelní. Z obsahu druhého odstavce tohoto § tedy nevysvítá, že by bagatelní řízení bylo proti řádnému řízení před okresními soudy řízením zvláštním, hromadění bagatelních a nebagatelních nároků vylučujícím. Tento právní názor nelze dovozovati ani z ustanovení § 449 c. ř. s. o přípustnosti zastupování strany manželkou ani z ustanovení § 450 c. ř. s., jenž se odchyluje od obdobného ustanovení § 261, odstavec druhý, c. ř. s. pouze tím, že pokračování v jednání o hlavní věci po zamítnutí námitek, v § 239 odstavec druhý c. ř. s. uvedených, jest obligatorním. Dovolací rekurs poukazuje též na dobrozdání nejvyššího soudu, dle něhož, když se jedná o několika nárocích, z nichž žádný 100 K nepřesahuje, má se o všech nárocích jednati dle řízení bagatelního, že se však musí nároky ve smyslu § 188 c. ř. s. oddělit a bagatelní projednávati zvlášť, přesahuje-li některý z nároků bagatelní hranici. Při tom přehlíží dovolací rekurs, že se toto dobrozdání nevztahuje na § 227, nýbrž na § 11 c. ř. s.

Čís. 806.

Bylo-li zboží při převzetí drahou zváženo, avšak nepřepočítáno, kdežto při vydání příjemci bylo přepočítáno, avšak nezváženo, jest na žalobci, by dokázal, že a co se ze zboží ztratilo.

(Rozh. ze dne 14. prosince 1920, R I 1068/20.)

Zboží, jež žalobce sám nakládal, bylo převzato žalovanou dráhou k dopravě jen dle váhy, v nákladním listu uvedené (převážením zboží), aniž by byl přepočítán počet balíků. Při příchodu na stanici určení nebylo zboží znovu dráhou převáženo. Žalobce tvrdil, že se dva balíky cestou ztratily a žádal náhradu. Procesní soud první stolice žalobu zamítl a uvedl v důvodech: Dráha v nákladním listě neosvědčila, že přepočítávala kusy v nákladním listu odesílatelem vyznačené. V důsledku toho netvoří údaje nákladního listu o počtu kusů proti železnici dle § 61 odstavec čtvrtý žel. dopr. ř. důkazu, tvoří ale důkaz ohledně váhy. Zásilka byla při vykládání k žádosti příjemce úředně co do počtu kusů přepočítána a napočteno bylo 198 balíků pytlů a 8 vozových plachet. Jest prokázáno, že zásilka ve stanici určení řádně nebyla vážena a že také o to nebylo žádáno. Ani výpovědi svědků není prokázáno, že by bylo dráze odezdáno k dopravě 200 balíků. Dráha, jež k návrhu odesílatele vážila a to v nákladním listu osvědčila, je povinna příjemci (adresátu), v nákladním

listě uvedenému, odevzdati tolik, kolik přijala, čili takovou váhu, jakou navážila (§ 61/4, 84 žel. dopr. ř.). Že by ve stanici určení původní váha, celková i jednotlivá, v nákladním listu drahou osvědčená, nebyla tatáž jako ve stanici podací, není vůbec zjištěno a jak shora uvedeno, nebylo ani o takové zjištění žádáno. O d v o l a c í s o u d rozsudek zrušil a nařídil prvému soudu, by, vyčkav pravomoci, řízení doplnil a pak o věci znovu rozhodl. D ů v o d y: Vedle § 61 odstavec čtvrtý žel. dopr. ř. ručí dráha za zásilku, pokud se týče, jsou údaje v nákladním listu o v á z e a o p o č t u k u s ů toliko tehdy důkazem proti dráze, bylo-li zboží drahou převáženo neb kusy přepočítány. V případě, o který se jedná, nebylo však při převzetí zásilky k dopravě a při soupisu skutkové podstaty t. j. při vydání zásilky do rukou adresáta postupováno stejně, neboť při podání byla toliko váha, při vydání byl toliko počet kusů zjištěn. Z toho však nelze bezpečně ještě usouditi, že zásilka c c d o v á h y správně bez úbytku byla dopravena, pokud se týče že úbytek na váze nenastal. Dle výpovědi svědků sluší pokládati za zjištěno, že skutečně dráze k dopravě odevzdáno bylo 200 balíků a dle doznání stran nemůže býti o tom pochyby, že dopraveno bylo do stanice určení toliko 198 kusů, tak že nastal úbytek 2 balíků. Dle přirčeného stavu věci musel úbytek takto zjištěný nutně také míti v zápětí úbytek na váze celé zásilky, za který dráha vedle § 84 žel. dopr. ř. ručí. Měl-li tudíž procesní soud za to, že soupisem skutkové podstaty úbytek n a v á z e prokázán, pokud se týče zjištěn nebyl, náleželo mu, přivést stranu žalující k tomu, aby jiné vhodné důkazy o úbytku váhy nabídla, neboť dle uvedeného nelze o tom pochybovati, že nárok žalobkyně na náhradu škody alespoň co do důvodu jest po právu.

Nejvyšší soud nevyhověl rekursu.

D ů v o d y:

Podle ustanovení § 84 žel. dopr. ř. ručí dráha za úbytek na váze i za ztrátu zboží, k dopravě jí odevzdaného. Kdo náhradu škody žádá, musí, by nárok svůj s úspěchem obhájil, dokázati okolností nárok jeho opodstatňujících. Zde tedy, mnoho-li zboží k dopravě odevzdáno bylo a kolik ho na určenou stanici z odevzdaného množství došlo a jakou cenu má úbytek. Odesílatel odevzdal k dopravě, jak mu to dráha na nákladním listu potvrdila, balíky pytlů a vozových plachet, ony ve váze 5700 kg, tyto ve váze 270 kg, úhrnem tedy naváženo zboží 5.970 kg. Váhu zásilky, jak soud zjistil, dráha zjistila, nikoliv však udávaný počet balíků; totiž 200 balíků pytlů a 8 balíků plachet vozových. Podle § 61 odstavec čtvrtý žel. dopr. ř. údaje v nákladním listu o váze a počtu kusů jen tehdy mohou platiti jako důkazy proti dráze, když zboží bylo drahou převáženo a kusy přepočítány a to v nákladním listu potvrzeno. Převážení potvrzeno. Počet odevzdaných k dopravě kusů dráha nezjistila. To bylo při převzetí zboží k dopravě, avšak při vydání zboží zásilka vážena nebyla, zjištěn však počet kusů. Žalující tvrdí, že úbytek na váze při pohřešovaných dvou pytlích činí 57 kg v ceně 900 K, které požaduje. Jest nutno, aby žalobce vyložil, jak dospěl k tomu, že z celé zásilky scházelo 57 kg, když při odevzdání zásilka vážena nebyla a co vzal za podklad při vypočítávání celkového úbytku na váze. Zda totiž i pro ten případ, že zjištěno by bylo,

že pytle při odevzdání počítány nebyly, váha ovšem ano, při vydání však pytle počítány a váha nezkoumána, by byl s to udati a dokázati takové skutečnosti, které by mohly sloužiti za bezpečný základ k vypočtení tvrzeného úbytku. V tom směru zůstalo jednání neúplným (§ 180 odst. 3 c. ř. s.) a ovšem též ve směrech soudem odvolacím vytknutých.

Čís. 807.

Zákon o zajištění půdy drobným pachtýřům ze dne 27. května 1919, čís. 318 sb. z. a n.

V řízení o požadovacím nároku drobných pachtýřů jsou přípustna mezitímní usnesení o zásadních otázkách incidenčních.

(Rozh. ze dne 14. prosince 1920, R I 1084/20.)

V řízení o požadovacím nároku pachtýřů vyvrátil soud prvního stupně usnesením námitku finanční prokuratury, že požadovatelé nepodali přihlášku na patřičném místě dle § 12 požad. zák. Rekursní soud usnesení prvního soudu zrušil a uložil mu, by o žádostech drobných pachtýřů rozhodl. **Důvody:** Dlužno poukázati především k tomu, že tu je na jedné straně žádost drobných pachtýřů za postoupení obročních pozemků do vlastnictví, na druhé straně pak zase odpor vlastníka proti tomu. Vzhledem k tomuto stavu věci nezbývalo, než o žádosti té rozhodnouti, ať již ve smyslu kladném nebo záporném; jediné takovýto postup odpovídal zákonu (§§ 15 a 17 zákona ze 27. května 1919, čís. 318 sb. z. a n.). Tohoto postupu však první soudce nešetřil, nýbrž se vyhnul věcnému rozhodnutí tím, že vydal mezitímní usnesení, které však neobsahuje vůbec žádného rozhodnutí, nýbrž se omezuje na to, že vyvrací právní námitku, kterou česká finanční prokuratura v zastoupení dotyčného obročí proti požadovacímu právu pachtýřů vznesla. Postup tento příčí se zákonu a nezbylo proto, než usnesení jako protizákonné zrušiti a soudci prvnímu věcné rozhodnutí uložit.

Nejvyšší soud napadené usnesení zrušil a nařídil soudu rekursnímu, by vyřídil rekurs nehledě k uvedenému důvodu zrušovacímu.

Důvody:

Znění a stilisace usnesení okresního soudu nejsou sice bezvadny, přece však nedopouštějí pochybností o tom, že okresní soud zamítá námitku finanční prokuratury, že přihlášky drobných pachtýřů, byvše podány u patronátního úřadu místo u poživatele farního obročí, podány byly na místě nepřislušném; — u z n á v á, že přihlášky byly podány správně a včas; — a v y s l o v u j e, že bude o nich zavedeno další řízení ve smyslu § 17 zákona ze dne 27. května 1919, čís. 318 sb. z. a n. Takovéto mezitímní usnesení není předpisy zákona právě dotčeného nikterak vyloučeno, naopak se doporučuje, jsou-li, jako v tomto případě — sporny otázky zásadní, na jichž kladném nebo záporném zodpovědění závisí, má-li v řízení vůbec býti pokračováno čili nic. Nelze proto za správný pokládati názor soudu rekursního, že okresní soud vůbec neučinil žádného rozhodnutí. Má-li rekursní soud za to, že stanovisko okresního soudu jest nesprávné,